

Давні греки й римляни довгий час обходилися зовсім без вікон. Світло в будинки потрапляло крізь вузькі щілини в стінах або безперешкодно проникало в приміщення через великі отвори, що виходили прямо у внутрішній двір будинку.

У Стародавньому Єгипті в будинках було верхнє бічне освітлення. Світло проникало через отвори, розташовані під покрівлею. На цих отворах були ґрати, що не давали птахам залітати всередину.

У будівлях Давньої Греції вікно мало вигляд вузької щілини й було рідкістю — наприклад, у жіночій половині будинку воно взагалі не передбачалося і було тільки в залі для бенкетів.

Із часом щілини в стінах стали робити ширшими й більшими. Для захисту від холоду, вітру і сторонніх очей віконні отвори прикривали дерев'яними віконницями. Великі й високі вікна загороджували металевими ґратами або різьбленими пластинами з вапняку, теракоти або мармуру. Віконниці для більшого тепла стали оббивати хутром або сукном. Зимові рами придумали пізніше.

Віконне скло з'явилося тільки в першому столітті нашої ери. Проте аж до 18 століття скло коштувало нечувано дорого. Таку розкіш могли собі дозволити тільки дуже заможні родини. Інші задовольнялися менш цінними матеріалами.

З часом технологія виготовлення скла перестала бути таємницею. Скло набуло статусу світового громадського надбання, і його стали широко використовувати в усьому світі.

Та людський геній не любить зупинятися на досягнутому. У 21 столітті бурхливий розвиток технологій допомагає інженерам і дизайнерам утілювати свої найсміливіші ідеї, завдяки чому з'являються вікна найрізноманітніших форм і модифікацій.